

A magányt veled

Mezítelen. Jósága, szépsége, igaza szertehányt ruhák. Homokfuvatok, dombok, sziklák, kőtömbök a láthatáron. Pusztá, kopár. Mint egyetlen; kimondhatatlanul a szájban. Sajog tőle az íny. Rózsák között melle, arca, nyaka csurom vér. Combjai kettős tüzebe fogva. Lángodban égek, tagjaim ropognak, sikoltnak, elemészt. Magadba fordít a láng csontomig. Már nincs a test, enyém, tied, az időnk sánccából kiváltva. Egy szóként hangzunk parázsról fakadva, belőlem hallgatod magad. Tőled szólok én. A szél elragad, sikolt a Nap. Magába ránt és kivet pillanatonként. A megszűnésünkkel leszünk közös szó; kétségtelen. Az egünkön magasan állt a fény. Szószentület. A magány sötétjét betöltöm veled.

1997. augusztus 1.

RUTTKAY SÁNDOR: ÉVA (1989)